

ת"פ 28224/10/19 - מדינת ישראל נגד אחמד סאמח

בית משפט השלום בטבריה

30 נובמבר 2020

ת"פ 28224-10-19 מדינת ישראל נ' סאמח(עצור/אסיר
(בפיקוח)

28216-10-19

מספר פל"א 444886/19

בפני כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם

אחמד סאמח (עצור/אסיר בפיקוח)

נוכחים:

מטעם המאשימה- מתמחה מר יהונתן מורגנשטיין

מטעם הנאשם - בעצמו וע"י עו"ד פאהום - בהעברה מעו"ד כנעאנה

פרוטוקול

גזר דין

רקע :

1. הנאשם הודה והורשע בביצוע עבירות תקיפת קטין - עבירה לפי סעיף 368ב'(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), תקיפת עובד ציבור - עבירה לפי סעיף 382(א)(א) לחוק העונשין, איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין והתנהגות פסולה במקום ציבורי - עבירה לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם עולה כי :

1. בזמן הרלוונטי למתואר בכתב האישום היה הנאשם מאושפז במחלקה פנימית א' בבית החולים "פוריה" שבטבריה (להלן: "המחלקה").

עמוד 1

2. בבוקר יום 12.10.19, שימשה סיגלית ראומי (להלן: "סיגלית") ככוח עזר במחלקה ובסמוך לשעה 08:00 טיפלה בחולה בשם מרים פיינה (להלן: "מרים") בחדר מספר 18 במחלקה (להלן: "החדר").
3. בעודן בחדר נכנס הנאשם וסיגלית, אשר פחדה ממנו בשל מבטו, התרחקה ממנו ונכנסה בין שתי מיטות החולים שהיו במקום. הנאשם הגיע לעברה של סיגלית, דחף אותה לאחור והיא הצליחה לחמוק.
4. מיד לאחר מכן, ניגש הנאשם למרים עם שתי ידיו מושטות לעברה והיא צעקה לו "אני חולה מה אתה עושה?" הנאשם הלך מעט לאחור וליטף אותה על ידה תוך שממלמל בשפה הערבית.
5. בעת הזאת, צעקה סיגלית לעזרה בשמות חברי הצוות במחלקה. סיגלית התחילה ללכת במהירות מהחדר במטרה לברוח מהנאשם והנאשם הלך במהירות אחריה. סיגלית נכנסה לחדר רופאים ונעלה את עצמה בו ושם לחצה על לחצן המצוקה והזעיקה עזרה.
6. הנאשם הלך מהמקום לכיוון הכניסה למחלקה, שם ראה את נ.ד. קטין כבן 16 (להלן: "הקטין"). הקטין, שראה את המתרחש, אמר לנאשם: "למה הרבצת לאחות? זה לא יפה", בתגובה תפס הנאשם את הקטין בראשו ואז, תפס את ידו השמאלית, עיקם אותה, חבט בקטין והעיף אותו לכיוון ספסלים שהיו במקום, כל זאת בזמן שהקטין התחנן באומרו לנאשם "אל תרביץ לי, אל תרביץ לי, לא רציתי לפגוע בך, תירגע".
7. הקטין הצליח לברוח ומיד בסמוך לכך הגיעו למקום שני מאבטחים. הקטין התחבא באחד החדרים במחלקה ואחד המאבטחים, פיראס חראנבה (להלן: "פיראס"), דיבר עם הנאשם וניסה להרגיעו. בתוך כך אמר לו הנאשם "אם אתה לא מדבר בערבית אתה תראה מה אני אעשה לך". אז קם הנאשם ונתן לפיראס מכה בפניו באמצעות שתי ידיו.
8. בעת הזאת הגיעו שני מאבטחים נוספים למקום וארבעת המאבטחים ניסו להשתלט על הנאשם. הנאשם השתולל וקילל את המאבטחים וניסה להתנגד להשתלטות עליו.
9. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לסיגלית רגישות בכתף ימין וכאבים, ולקטין נגרמו שבר בעצם שורש כף יד שמאל ומכאוב בראשו.
- (להלן: "כתב האישום המתוקן").
3. בדיון יום 8.3.20 הודה הנאשם והורשע בעובדות כתב האישום המתוקן, הצדדים עתרו להגשת תסקיר

שירות המבחן כאשר סוכם כי לאחר קבלת תסקיר יבואו בדברים ובמידה ולא יגיעו להסכמות יטענו טיעוניהם באופן חופשי.

4. חוות הדעת הפסיכיאטרית ותסקירי שירות המבחן :

בעניינו של הנאשם הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית ביום 26.8.20.

מחוות הדעת עולה כי הנאשם לא היה במצב פסיכוטי או אפקטיבי מז'ורי בעת ביצוע העבירות והינו כשיר מהותית ודיונית לעמוד לדין בגין מעשיו.

(על פי החלטת בית המשפט תוכן חוות הדעת לא הותר לפרסום)

בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים מטעם שירות המבחן.

(תוכן תסקיר שירות המבחן לא הותר לפרסום)... נוכח האמור לעיל התרשם שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות בינונית ורמת המסוכנות לגבי חומרת האלימות הצפויה מהנאשם הינה בינונית. כמו כן אין באפשרות שירות המבחן לבוא בהמלצה על חלופת ענישה או שיקום העשויות להפחית מהסיכון להישנות עבירות דומות.

מתסקיר שירות המבחן השני (15.9.20) ולאחר שהוגשה לעיון בית המשפט חוות הדעת הפסיכיאטרית עולה כי... (תוכן תסקיר שירות המבחן לא הותר לפרסום)... לפיכך מצא שירות המבחן כי לא חל שינוי בעמדות הנאשם ביחס לביצוע העבירות ונזקקותו הטיפולית ולאור חוסר שיתוף הפעולה עם שירות המבחן שעה שנקט בגישה מניפולטיבית ומתחמקת נמנע שירות המבחן מהמלצה שיקומית בעניינו והמליץ לסיים ההליך ללא מעורבות שירות המבחן.

5. טיעוני הצדדים לעונש :

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה הגישה טיעונים בכתב (ת/1), רישום פלילי (ת/2), תיעוד רפואי בעניינו של הקטין (ת/3), תיעוד רפואי בעניינה של האחות סיגלית (ת/4).

א. הערכים המוגנים בעבירות אלו הינם הצורך להגן על שלומו הפיסי והנפשי של אדם. כאשר מבוצעת

האלימות כנגד קטין יש בכך משום משנה חומרה בשל מערכת הכוחות הבלתי שוויונית והצורך בהגנה על אוכלוסיות חלשות לרבות קטינים.

ב. משנה חומרה יש לראות בפגיעה בעובד ציבור.

ג. המאשימה הפנתה למדיניות ענישה נהגת מחמירה בעבירות דומות :

תקיפת קטין : רע"פ 1306/16, 5662/18

תקיפת עובד ציבור ואיומים : רע"פ 3695/20, עפ"ג (מחוזי ת"א) 3470-01-19, רע"פ 7398/15, רע"פ 1648/14, עפ"ג (מחוזי מרכז) 44005-10-12.

ד. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נטען כי הנאשם הינו האשם היחיד בביצוע העבירות, הנזקים שנגרמו לקטין חמורים (שבר ומכאוב וכן נזקים נפשיים), רגישות וכאבים לעובדת הציבור ועוגמת נפש לשאר המאבטחים לרבות המאבטח המותקף.

ה. הנזק הפוטנציאלי רב מזה שאירע בפועל אילולא הנפגעים היו מצליחים לברוח מהנאשם. כמו כן ניצל הנאשם את כוחו בתוקפו קטין בן 16 הקטן ממנו בגיל ובממדים.

ו. יש להרתיע עבריינים פוטנציאליים לאור הקלות הבלתי נסבלת ביצוע עבירות דומות.

ז. לאור האמור לעיל עותרת המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם החל ממאסר בין 15 חודשים ועד 36 חודשים ללא נסיבות שיצדיקו חריגה לקולא.

ח. מתסקיר שירות המבחן עולה... (תוכן תסקיר שירות המבחן לא הותר לפרסום)... בסיכומי של דבר אין שירות המבחן בא בהמלצה טיפולית בעניינו.

ט. לחובת הנאשם הרשעה קודמת בעבירת החזקת סכין שלא למטרה כשרה וכיום הוא נוטל אחריות פורמלית בלבד על ביצוע העבירה.

י. לאור האמור לעיל עותרת המאשימה להטלת עונש באמצע מתחם העונש ההולם, מאסר על תנאי ממושך ומרתיע, קנס ופיצוי גבוה ומשמעותי למתלוננים.

ראיות וטיועונים מטעם ב"כ הנאשם לעונש :

במסגרת ראיות הנאשם לעונש העיד מר מאלק אחמד אשר מסר כי הנאשם בסדר גמור, הוא עבר תקופה, הוא שתה והעד חושב שזה עבר לו והוא נגמל, העד היה בהלם ולא האמין כאשר שמע מה עשה הנאשם ומסר כי מעשיו אינם טובים כלל.

א. במרבית המקרים בפסיקה אליה הפנתה המאשימה הוטל על הנאשמים מאסר בעבודות שירות.

ב. הנאשם היה מאושפז בבי"ח תקופה של 3 ימים, קיבל טיפול מסור, לא הייתה כל סיבה שיבצע מה שביצע, אין רקע ואינו מכיר את האנשים. הדבר קרה בצורה פתאומית, הוא אמנם מודה בעבירות אך טען לכל אורך הדרך בחקירות, כעת ובשירות המבחן שאינו זוכר שזה קרה לו, הוא יודע שביצע העבירות כי הראו לו את מה שעשה בצילומים, אך בזמן אמת הוא לא ידע שהוא מבצע את העבירות. להגנה אין חו"ד שתראה לבית המשפט את שגרם לנאשם לבצע את העבירות באותם רגעים, אך אין כל היגיון לכך שהוא יבצע מה שביצע. הוא אינו מכיר את הילד ולא את האחות. גם תוך כדי ביצוע העבירות ומחומר הראיות הייתה זקנה שישנה במיטה וצעקה על הנאשם, הוא התקרב אליה, ליטף ידה ויצא.

ג. לא מדובר בנאשם בעל עבר פלילי שעברו מעיד על כך שכן יבצע את העבירות.

ד. הנאשם מתחרט על מה שקרה, סוכם כי אי קבלת אחריות על המעשים בפני שירות המבחן לא תהווה מכשול, כי הוא לא זוכר אך מודה כי ראה בסרטון שעשה זאת. שירות המבחן נתן לכך משקל והגיע למסקנה שהנאשם לא מקבל אחריות על מעשיו שעה שהנאשם אמר שהוא לא זוכר.

ה. הנאשם חסך זמן יקר ליחידה החוקרת שלא צריכה להשקיע משאבים להביא להרשעתו, וגם חסך זמן שיפוטי בכך שהודה ומודה במעשיו.

ו. לאור ההודאה וקבלת האחריות, בית המשפט צריך לבוא לקראתו של הנאשם ולא להטיל עליו עונש מאסר בפועל אלא עונש צופה פני עתיד, הנאשם נעדר עבר פלילי, יש לו הרשעה בודדת של החזקת סכין. לא צריך במקרה זה להטיל מאסר בפועל על הנאשם בשל נסיבות אישיות - בע"פ 7781/12 כב' השופט ג'ובראן אמר שעבריינים שזו עבירה ראשונה לרוב יושפעו ממאסר.

ז. ניתן להימנע מהטלת מאסר בפועל שירוצה מאחורי סורג ובריח, לכל היותר בית המשפט יכול לקבוע מתחם ענישה בנסיבות אלו שיתחיל בעונש מאסר הצופה פני עתיד עד לתקופה של מספר חודשים בעבודות שירות.

ח. הנאשם התאשפז בגלל צריכת אלכוהול, וידוע כי היה צורך אלכוהול תקופה ארוכה, תקופת מעצר הבית והתנאים המגבילים עזרו לו להיגמל מהאלכוהול, היום הוא חזר בתשובה ומתפלל, המהלומה שקיבל חידדה לו את הדברים והחליט לפנות לכיוון אחר והיום הוא נקי מאלכוהול, לא מדובר בנאשם מכור לסמים קשים שחייבת להיות גמילה מוסדית. הנאשם בתקופה הזו השתקם והשיקום שלו הינו ללא התערבות גורמים אחרים באופן עצמאי.

ט. ב"כ הנאשם הפנה לת.פ. 15816-06-09, ת.פ. 10818-08-09, ת.פ. 18131-02-11.

י. במידה ובית המשפט יקבע מתחם ענישה רחב יותר, בית המשפט יכול לחרוג לקולא לאור נסיבות אישיות של הנאשם ולהטיל עליו עונש במתחם אליו מפנים.

הנאשם טען לעונש כי מבקש סליחה מכל אדם שעשה לו נזק, זה לא הטבע שלו וההיגיון שלו. הוא רוצה להתחיל מחדש, ומבקש כי יעזרו לו בכך.

דין והכרעה :

גזירת הדין על פי תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

1. גזירת דין מורכבת משלושה שלבים עיקריים כלהלן:

א. קביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג לחוק העונשין).

ב. בחינה האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בין לקולא ובין לחומרא

(שיקום, הגנה על שלום הציבור).

ג. קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק

העונשין).

2. על פי הוראת סעיף 40ג לחוק העונשין, בשעה שהורשע הנאשם בגין כמה עבירות, יש לבחון תחילה האם מדובר באירועים נפרדים, וככל שבית המשפט מגיע למסקנה שהאירועים נפרדים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד מהאישומים בנפרד. לעומת זאת, כאשר העבירות בגין הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם ענישה הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו.

במקרה שבפני אין מחלוקת כי מדובר בעבירות אשר בוצעו באותה נקודת זמן ומקום ומשכך אין מחלוקת כי עסקינן

באירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.

השלב הראשון - קביעת מתחם העונש ההולם בגין האישומים הראשון והשלישי :

לצורך קביעת העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשיקולים שלהלן:

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירה ובמידת הפגיעה בו.

ב. מדיניות הענישה הנהוגה.

ג. נסיבות הקשורות בביצוע עבירה ומידת אשמו של הנאשם.

א. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם

עבירת התקיפה פוגעת בערך המוגן של שלמות הגוף והנפש שעה שפוגעת פיסית בקורבן העבירה אך גם עלולה להטיל עליו מורא ולגרום לנזקים נפשיים.

עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש פוגעת ביתר שאת בערך המוגן של שלמות הגוף והנפש שעה שיש בה כדי להטיל מום בגופו של אדם ולגרום לו מכאוב.

עבירת תקיפת עובד ציבור פוגעת בערכים של שמירה על כבוד האדם, שלמות גופו ותחושת הביטחון שלו וכן ביכולת לנהל חיים מוגנים ושלווים. קל וחומר בשעה שעסקינן בתקיפתו של עובד ציבור בהקשר לפעולות שמבצע במסגרת תפקידו ויש לשמור ולהגן על שלומם של אלו הבאים במסגרת תפקידם לדאוג לבריאות הזולת (אשת הסגל הרפואי) והסדר הציבורי (מאבטח בית החולים) .

ערך מוגן נוסף הרלוונטי לענייננו הינו הצורך וההכרח כי עובד ציבור יפעל לטובת הציבור לצורך קידום אינטרס הציבור מבלי שיאלץ לחשוש לשלמות הגוף, לחיים ולשלווים חיו.

כב' השופט ס' ג'ובראן היפנה באותו פסק דין לע"פ 500/87 בורוכוב נגד מדינת ישראל (לא פורסם, 8.3.1988), בציינו שהציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור:

"וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן, הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו".

הערך המוגן בעבירת תקיפת קטין הינו מעבר להגנה על שלומו, בטחונו ושלווים של אדם וזכותו להגנה על גופו גם הגנה

על זכות הקטין בפרט להינות מזכויות יסוד אלו.

הערך החברתי של הגנה על קטינים וחסרי ישע הוא קדוש ועליון.

בהקשר זה יפים הם דברי כבוד השופטת פרוקצ'יה בע"פ 30/04 פלוני נ' מדינת ישראל:

" הצורך להגן על קטינים חסרי ישע מפני מבוגרים הפוגעים בהם פגיעות אלימות מחייב מסר עונשי חד משמעי. על אחת כמה וכמה כך הוא כאשר הפוגע הינו בן משפחה של קורבן האלימות , כאשר הניגוד העמוק בין חובתו הטבעית והמשפחתית לבין מעשיו בולט במיוחד וראוי להוקעה עונשית מיוחדת"

מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה שבפני בעניין של עבירות תקיפת הקטין וגרימת חבלות של ממש ותקיפת עובד הציבור מצויה ברף גבוה . הנאשם פעל ללא כל סיבה נראית לעין על מנת לפגוע באשת סגל רפואי בעת טיפול בחולה וגרם לה חבלות של ממש , גרם לשבר בגופו של קטין אשר כל חטאו היה ניסיונו להניא את הנאשם מלהמשיך במעשי האלימות ותקף מאבטח בעת שזה ניסה לעשות תפקידו כדין ולהגן על אזרחים תמימים מפניו של הנאשם. הנאשם נהג באלימות פרועה כלפי הסובבים אותו באופן שיש בו כדי להפר ביטחונם של הסובבים אותו תוך פגיעה בגוף וזאת במקום בו אמורים לקבל ולתת טיפול בבריאות הזולת.

ב. מידת האשם, תכנון מוקדם ומידת הנזק

מידת האשם של הנאשם במקרה זה הינה מלאה. לא קדמה כל התגרות מצד מי מהמתלוננים כלפי הנאשם ואף לא נטען כך. להיפך הוא הנכון, לנאשם אין אף כל טרזניה באשר לטיפול הרפואי שניתן לו במקום במהלך היוםיים שקדמו לאקט האלים.

לציין כי הדיון בתיק נדחה טרם הודאת הנאשם והרשעתו מספר פעמים על מנת שההגנה תמציא חוות דעת רפואית בדבר נסיבות ביצוע העבירה אך זו לא הוגשה ומכאן כי לא נטען ובוודאי שלא הוכח כי גורם חיצוני כדוגמת טיפול רפואי או אחר שקיבל הנאשם בעת אשפוזו עלול היה להביאו למצב האלים בו היה נתון בעת ביצוע העבירה (או לאשש טענת הנאשם כי אינו זוכר את האירוע כולו).

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם פעל תוך תכנון מוקדם , הגם שבטווח זמן קצר למדי שעה שהמשיך לבצע עבירות התקיפה כנגד המתלוננת סיגלית גם לאחר שדחף אותה וזו ברחת מפניו, קל וחומר כלפי הקטין והמאבטחים.

באשר לנזק שנגרם לנפגעי העבירה הרי שהגם שלא הוגשו תצהירי קורבנות העבירה , אין מחלוקת בדבר השבר שנגרם בידו של הקטין כתוצאה מאלימות הנאשם והמכאוב בראשו לאחר שהנאשם עיקם את ידו והעיף אותו לכיוון הספסלים שהיו במקום , הרגישות בכתף והכאבים שנגרמו לסיגלית והמכה בפניו של המאבטח. זאת ועוד, לנזק רפואי זה יש לצרף

האימה כפי שבאה לידי ביטוי בעובדות כתב האישום המתוקן אותה חוותה המתלוננת סיגלית אשר פחדה מהנאשם ולמרות שנכנסה בין שתי מיטות הצליח לתקוף אותה עד שנאלצה לברוח מפניו ולנעול אחריה את הדלת, שם לחצה על לחצן המצוקה. על האימה שאחזה במתלונן בן ה - 16 ניתן ללמוד מתחנתו לנאשם כי לא ירביץ לו בניסיונו להרגיע הנאשם עליה חזר מספר פעמים.

נוכח מעשיו האלימים ונטולי הרסן של הנאשם כלפי הסובבים אותו ניתן אך לשער את הנזק החמור אף יותר שהיה עלול להיגרם למתלוננת סיגלית באם לא היתה מצליחה להימלט מהנאשם ולהזעיק עזרה ובאם לא היו המאבטחים משתלטים עליו חרף התנגדותו תוך השתוללות וקללות.

ג. **מדיניות הענישה הראויה**, בגין העבירות שבה הורשע הנאשם, הינה מחמירה וכוללת הטלת עונשים מרתיעים:

עבירת תקיפת עובד ציבור - סגל רפואי :

1. **בע"פ 7220/19, ע"פ 7284/19 יצחק זגורי נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (6.2.20)**
נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם המערער על חומרת עונש בן 10 חודשי מאסר שהושת בגין תקיפת רופא וגרימת חבלה חמורה (שבר בידו) חרף העובדה כי הנאשם צעיר, ללא עבר פלילי והודה בהזדמנות הראשונה. בית המשפט העליון קיבל ערעור המדינה על קולת העונש, נתן משקל לחומרתה של עבירת תקיפת סגל רפואי ותסקיר שירות המבחן שלא בא בהמלצה טיפולית והעמיד עונש המאסר על 18 חודשים.

בית המשפט העליון עמד בפסק הדין על חומרת המעשים בתקיפת סגל רפואי והנזק הנגרם לסגל הרפואי וציבור המטופלים :

" 13. **אם לא די באמור עד כה, הרי שבענייננו חומרתן של העבירות אשר ביצע המערער מקבלת משנה תוקף אף נוכח העובדה כי האלימות והאיומים המתוארים לעיל הופנו כלפי צוות רפואי - רופא ואח - בעת מילוי תפקידם. בהקשר זה, ראוי לציין כי אין להשלים עם מצב בו אנשי צוות רפואי, האמונים על צרכי החיוניים של הציבור, יחוש כי הם מאוימים או ימצאו עצמם מוכים ומותקפים על-ידי מטופל או בני משפחתו בעת שהם עושים את מלאכתם נאמנה (ראו והשוו: ע"פ 6123/05 חתוכה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 3 (25.12.2005); ע"פ 3877/12 אבו גוש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (9.1.2013)). שומה עלינו כחברה מתוקנת להבטיח כי אנשי הצוות הרפואי הפועלים יום-יום תחת עומסים כבדים, במסירות ובהתמדה, יוכלו לבצע את מלאכתם כשהם חשים בטוחים ומוגנים, וללא כל מורא (ראו: ע"פ 2712/09 שמילוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 2 (18.11.2009)).**

עוד יצוין כי מעשי אלימות או איומים המופנים כלפי אנשי צוות רפואי הניצבים על

משמרתם אינם פוגעים "רק" בקורבן העבירה מושא התקיפה או האיומים, כי אם בשלומם של החולים כולם (ראו גם: ע"פ 3036/92 חמודה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (24.11.1992)). מעשים אלה מחייבים, אפוא, ענישה מחמירה - אשר תבטא גמול ראוי בגין הפגיעות האמורות, וכן תשמש אמצעי להרתעת הרבים מפני ביצועם. זאת, בייחוד על רקע המציאות בימינו, בה נוכחים אנו לצערנו כי איומים על רופאים ואחיות ואף תקיפתם של אנשי צוות רפואי - הינם חזון נפרץ (ראו: עניין חתוכה, בפסקה 3; עניין שמילוב, בפסקה 2; רע"פ 5458/12 ליכטמן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (15.7.2012); כן, ראו והשוו: דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 105) (תקיפת מטפל ומאבטח), התשס"ט-2008, ה"ח 56,265 (3.11.2008)).

2. בע"פ 8652/13 ילנה שרגר נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (16.6.14) קגע בית המשפט בדחותו ערעור המערערת על חומרת העונש (22 חודשי מאסר) :

"שומה לעשות לבטחונם של רופאים, כשאר עובדי ציבור, על מנת שיוכלו לבצע את מלאכתם כהלכה, בשלוות הנפש הדרושה לשם כך, ולא מתוך מצוקה ולחץ. הענישה נועדה בין היתר להבטיח תכלית זו"

3. ברע"פ 5458/12 שי ליכטמן נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (15.7.12) דחה בית המשפט בקשת המערער לרשות ערעור בגין השתת עונש מאסר בן 6 חודשים בגין תקיפת רופא וגרימת חבלה של ממש.

בית המשפט העליון מציין בהחלטתו :

9. לא מצאתי כי בעונש אשר הושת על המבקש, קיימת סטייה כלשהי ממדיניות הענישה המקובלת. טענות המבקש לעניין זה, נדונו בשתי הערכאות הקודמות, ואלו ראו עין בעין וקבעו, כי על אף נסיבותיו האישיות של המבקש, בהתחשב בחומרת העבירה, והצורך בהרתעת הרבים מתקיפת אנשי צוות רפואי, הרי שיש להשית עליו עונש מאסר בפועל.

עונש זה עומד בקנה אחד עם הצורך להבטיח כי אנשי צוות רפואי יוכלו לגבש החלטותיהם ללא מורא במציאות בה איומים עליהם ותקיפתם אינם נדירים. לא יעלה על הדעת כי סערת רגשות בה מצוי אדם לנוכח סכנת חיים של קרוב משפחתו תשמש היתר לפגוע בצוות רפואי או בכל אחד אחר העושה מלאכתו לשם הצלת חייו. אשר על כן, מקרים אלו מחייבים ליתן משקל רב

לשיקולי ההרתעה והגמול. יפים, לעניין זה, דברי השופטת א' חיות, בצינה כי:

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם מצב דברים בו יחוש רופא כי הוא מאוים על ידי מטופל או על ידי בני משפחתו בקבלו החלטות מקצועיות המסורות לשיקול דעתו. מקל וחומר אין להשלים עם מצב דברים שבו נגרמת לרופא פגיעה ממש בנסיבות כגון אלה. על כן, הצדק עם המשיבה בצינה כי בכגון דא צריך השיקול של הרתעת הרבים לקבל ביטוי מרכזי בענישה..." (ראו ע"פ 6123/05 דורון חתוכה נ' מדינת ישראל [לא פורסם, 21.12.05], בפסקה 3. ראו גם: 2712/09 אריל שמילוב נ' מדינת ישראל [לא פורסם, 18.11.2009]).

4. בע"פ 6123/05, ע"פ 6043/05 דורון חתוכה ואח' נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (25.12.05) העמיד בית המשפט את עונשם של המערערים על 18 חודשי מאסר בפועל שעה שהורשעו בעבירת גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות כנגד רופא.

בית המשפט העליון (כב' השופטת חיות כתוארה אז) עומד על החומרה היתרה שבתקיפת סגל רפואי:

3. האירוע נשוא האישום והמעשים שביצעו המערערים אכן חמורים הם. חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם מצב דברים בו יחוש רופא כי הוא מאוים על ידי מטופל או על ידי בני משפחתו בקבלו החלטות מקצועיות המסורות לשיקול דעתו. מקל וחומר אין להשלים עם מצב דברים שבו נגרמת לרופא פגיעה ממש בנסיבות כגון אלה. על כן, הצדק עם המשיבה בצינה כי בכגון דא צריך השיקול של הרתעת הרבים לקבל ביטוי מרכזי בענישה..."

כב' השופט ס' ג'ובראן הביע ברע"פ 1922/11 - יניב רחמימוב נ' מדינת ישראל (פורסם באתרים משפטיים) (17.03.2011) את סלידתו מביצוע עבירות כנגד עובדי ציבור תוך שהוא סוקר הפסיקה הנוהגת בנושא הענישה בעבירות אלו:

"הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], 8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 2660/05 יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, [פורסם בנבו], 13.8.2008)). על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים (רע"פ 1860/07 נחמני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], 14.6.2007)). ויפים לעניינו דברים שנאמרו ברע"פ 5940/06 גל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], 18.12.2006):

"המבקש תקף עובד ציבור ואף איים על חייו, אך ורק בשל העובדה שהחלטותיו של עובד הציבור לא תאמו לאינטרסים האישיים שלו. מדובר בהתנהגות נלוזה כנגד עובד ציבור אשר מילא את תפקידו. הנני מצדיק אפוא את החלטת בית-המשפט המחוזי להחמיר בעונשו של המבקש הן משום עברו הפלילי הכולל הרשעה בעבירה של תקיפת עובד ציבור, הן בשל האינטרס הציבורי הדורש, כי החוק יספק הגנה אפקטיבית על אנשי הציבור והן לאור הצורך החברתי, כי אלה האחרונים, יבצעו את תפקידם ללא כל מורא".

5. בע"פ (מח' ב"ש) 33867-10-13 אברהם נשיא נ' מדינת ישראל (פורסם באתרים משפטיים) (ניתן ביום 11.12.2013), נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע לאחר שמיעת עדים והצגת ראיות, בעבירות של תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו, העלבת עובד ציבור ושימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר, בכך שבתגובה לסירוב השוטרים לאפשר לו כניסה למתחם הבמה, בפסטיבל שהתקיים באילת, דיבר בגסות לשוטרים, תקף אותם באגרופים ובעיטות, נשך ונגח בראשו של שוטר. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 3.5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה, פיצוי וצו מבחן.

6. בת"פ 30406-01-19 (שלום ראשון לציון) מ"י פלוני, פורסם במאגרים המשפטיים (23.12.19) הורשע הנאשם על פי הודאתו בביצוע עבירות תקיפת עובד ציבור ואיומים בכך שסטר בחוזקה מספר פעמים בפניו של ד"ר פלוני, ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו במלים: "אני יראה לך איך אני אשבור לך את הראש" (השיבוש במקור). משביקש ד"ר פלוני מהנאשם לחדול ממעשיו, תקף אותו הנאשם בכך שנתן לו מספר מכות בחזה עם אצבעו.

בית משפט השלום דחה בגזר דינו את הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים אשר ביקשו להשית על הנאשם עונשי צו של"צ, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי והטיל על הנאשם מאסר בפועל בן 6 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות ועונשים נלווים וזאת נוכח חומרתן של העבירות וחרף המלצות תסקיר שירות המבחן להטלת צו של"צ במכסה נמוכה ללא הרשעה.

ערעור הנאשם על חומרת העונש (עפ"ג 11885-02-20 (מחוזי מרכז), פורסם במאגרים המשפטיים (26.5.20) נדחה תוך שבית המשפט המחוזי קובע כדלקמן:

9. בעניינו אין צורך לומר כי מדובר בחומרה יתרה ומיוחדת שעניינה עבירת תקיפת רופאים, עובדי ציבור על רקע מילוי תפקידם ובה קיים אינטרס ציבורי מובהק להחמרת הענישה על מנת להגן על שלומם, בטחונם וכבודם ולספק להם סביבת עבודה מוגנת ובטוחה. כפי שציין בית המשפט קמא הפכו למרבה הצער עבירות של תקיפת צוותים רפואיים ובכללם רופאות ורופאים אחיות ואחים העומדים בחזית מתן השירות לאזרח בשעתו הקשה למכת מדינה שיש להילחם בה מלחמת חורמה תוך העברת מסר חד משמעי לפיו שלומם וכבודם של אנשי הרפואה לא יהיה הפקר. לכן צדק בית המשפט קמא כי חובה לספק לצוותים הרפואיים מטרית הגנה אפקטיבית למען יוכלו לבצע את תפקידם בכבוד וללא מורא ועל כן יש חשיבות רבה

לאכוף את החוק בעניינים מסוג זה בבחינת מסר ברור וחד משמעי."

בקשת הנאשם לקבלת רשות ערעור (רע"פ 3695/20) מיום 22.6.20 נדחתה.

7. בעפ"ג (מרכז) 44005-10-12 בוחבט נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (15 ינואר 2013) נדחה ערעור הנאשם על חומרת העונש שעה שהוטל בעניינו מאסר בן 9 חודשים בגין תקיפת רופא.

בית המשפט המחוזי מציין בהחלטתו:

"אף אנו רואים בחומרה את התנהגותו של המערער, גם אם היה נתון במצוקה בשל מצבו הרפואי, וכן אנו רואים עין בעין עם בית משפט קמא את הצורך להגן על רופאים מפני גילויי אלימות של חולים, שכן כפי שאמרה כב' השופט שוהם ברע"פ 5458/12 ליכטמן נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 15.7.12: העונש עומד בקנה אחד עם הצורך להבטיח שאנשי צוות רפואי יוכלו לגבש את החלטותיהם ללא מורא, במציאות בה איומים עליהם ותקיפתם אינם נדירים (ר' סעיף 9 להחלטה והפסיקה המצוטטת שם)."

עבירת תקיפת עובד ציבור - מאבטחים:

1. בע"פ 7639/13 מחמוד אמארה ואח' נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (2.4.14) התייחס בית המשפט העליון לחומרת עבירת תקיפת מאבטחים בבתי החולים:

"עבירות של אלימות חסרת פשר המתפרצת ברגע הן איום מתמיד על שלווה חיה של האזרחים, כמו גם על ביטחונם האישי. מבית משפט זה צריך לצאת מסר ברור של אי-השלמה עמן, מסר המתבטא לא רק במלים, אלא גם במדיניות הענישה הלכה למעשה. הדברים מקבלים משנה תוקף לנוכח המימד הציבורי בפעילותו של קורבן העבירה, המאבטח..."

2. בעפ"ג (מחוזי ת"א) 36501-08-14 אנג'ל נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (16 פברואר 2015) נדחה ערעור הנאשם על הכרעת הדין באופן חלקי ועל חומרת העונש שהטיל בית קמא על הנאשם שעה שנקבע בהחלטת בית המשפט המחוזי כי הנאשם ביצע עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש (גרימת מכאוב למאבטח בית החולים) ואיומים ועונש המאסר בן 6 חודשים שירצה הנאשם בעבודות שירות הושאר על כנו.

עבירת תקיפת הקטין וגרימת חבלה של ממש:

1. **ברע"פ 5662/18 פלוני נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (2.8.18)** דחה בית המשפט העליון את בקשת רשות הערעור בגין הטלת עונש של 8 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת תקיפת קטין בן 15 (במהלך סכסוך בדרך) שגרמה חבלות של ממש (חבלות בפניו, כאבי ראש ושיניים, סחרחורות וקשיי נשימה מהאף) תוך שצוין כי מדובר בעונש המקל עם הנאשם (על הנאשם נגזר גם עונש מאסר בן 4 חודשים במצטבר בגין עבירת נהיגה בזמן פסילה).
2. **רע"פ 1306/16 שרון הרוש נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (17.2.16)** נדחתה בקשת המבקש לרשות ערעור לאחר שבית המשפט השלום הטיל בגינו עונש מאסר בן 9 חודשים בגין תקיפת שני קטינים במהלך משחק כדורגל וגרימת חבלות של ממש שאינן מגיעות כדי שבר כפי המקרה שבפניו. ערעור המבקש על חומרת העונש לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת המבקש לרשות ערעור תוך שנקבע כי העונש שהוטל מצוי בחלקו הנמוך של מתחם העונש ההולם בעבירות אלו.
3. **בת"פ (עכו) 30920-05-12, פורסם במאגרים המשפטיים (6.12.17)** קבע בית המשפט מתחם עונש הולם בעניינו של אחד הנאשמים בגין ביצוע עבירת תקיפת קטין לפי סעיף 368ב' (א) רישא, היזק במזיד ותקיפה סתם המתחיל במאסר אשר יכול וירוצה בעבודות שירות בן חודש, מאסר על תנאי והתחייבות ועד למאסר בפועל בן שנה והטיל על נאשם זה עונש מאסר בן חודשיים שירוצה בעבודות שירות. במקרה זה נגרמו לקטין חבלות שטחיות בלבד.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות איומים :

1. כב' השופט ס' ג'ובראן הביע ברע"פ 1922/11 - **יניב רחמימוב נ' מדינת ישראל** (פורסם באתרים משפטיים) (17.03.2011) את סלידתו מביצוע עבירות כנגד עובדי ציבור תוך שהוא סוקר הפסיקה הנוהגת בנושא הענישה בעבירות אלו :

"הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], 8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 2660/05 יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, [פורסם בנבו], 13.8.2008)). על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים (רע"פ 1860/07 נחמני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.6.2007)). ויפים לעניינו דברים שנאמרו ברע"פ 5940/06 גל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], 18.12.2006):

"המבקש תקף עובד ציבור ואף איים על חייו, אך ורק בשל העובדה שהחלטותיו של עובד הציבור לא תאמו לאינטרסים האישיים שלו. מדובר בהתנהגות נלוזה כנגד עובד ציבור אשר מילא את תפקידו. הנני מצדיק אפוא את החלטת בית-המשפט המחוזי להחמיר בעונשו של המבקש הן משום עברו הפלילי

הכולל הרשעה בעבירה של תקיפת עובד ציבור, הן בשל האינטרס הציבורי הדורש, כי החוק יספק הגנה אפקטיבית על אנשי הציבור והן לאור הצורך החברתי, כי אלה האחרונים, יבצעו את תפקידם ללא כל מורא".

2. **ברע"פ 1825/11 - ראובן פינקו נ' מדינת ישראל**, (פורסם באתרים משפטיים) דחה כבוד השופט רובינשטיין בקשת רשות ערעור על חומרת העונש בעניינו של נאשם אשר נדון ל 7 חודשי מאסר בפועל בגין איומים על שופט.

3. **בע"פ (תל-אביב-יפו) 70003/06 - ויקטור דדוש נ' מדינת ישראל**, (פורסם באתרים משפטיים) דחה בית המשפט המחוזי ערעורו של נאשם אשר הורשע בגין עבירות הסגת גבול, איומים והעלבת עובד ציבור על חומרת העונש שהוטל עליו - 7 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים באומרו :

"אין גם כל ספק כי מטרתו היתה השגת טובת הנאה כלכלית, דהיינו להשפיע על ראש העיר לחזור בו מסגירת המזנון אותו הפעילו אשר ניתן לו בעבר כחלק מתהליך שיקום.. אין כל ספק בלבנו כי התנהגותו של המערער היתה במטרה להלך אימים על נציגי הציבור כדי להשיג את מבוקשו. התנהגות שכזו דורשת התייחסות עונשית מחמירה ומרתיעה... יש לדחות מכל וכל ולשרש את הטענה כי השמעת איומים להפוך שולחן הינה "אמירה של כל ישראלי ממוצע". גם העובדה כי המערער לא פגע פיזית באיש מהמאוימים - אין בה כדי להקל עמו. די באלימות המילולית ובאיומים הממשיים החוזרים מפי המערער ... בכדי להצביע על חומרת המעשים". בית המשפט אף מציין כי "הערתו המסיימת של בימ"ש קמא בגזר הדין, כי עונשו היה חמור בהרבה אילולא הנסיבות לקולא שניתן להם משקל כבד, הפן החיובי באופיו והחרטה שהביע - ראוייה אף היא, מצביעה על שיקול דעת מאוזן ומקובלת אף עלינו."

4. **בע"פ (באר-שבע) 7040/05 - מדינת ישראל נ' ליברטי שמעון אליהו**, (פורסם באתרים משפטיים) הוחמר עונשו של נאשם אשר איים על ראש עיר באופן שהוטל עליו בנוסף לעונשים להם נדון בבית משפט קמא, גם עונש מאסר לתקופה של 4 חודשים תוך שבית המשפט המחוזי מציין בהחלטתו כי -

"בימים אלה כאשר האלימות גואה יש להטיל עונשים חמורים על אנשים המאיימים בכלל ועל עובדי ציבור בפרט למען יראו הם וזולתם וייראו... " וכי רק בשל העובדה כי מדובר בערכאת ערעור אין בית המשפט המחוזי ממצה הדין עם הנאשמת".

5. **רע"פ 8253/11 לורנס נ' מדינת ישראל** (פורסם באתרים משפטיים), **מיום 4.12.11**, בית המשפט העליון אישר את פסיקת בית המשפט המחוזי אשר החמיר בעונשו של נאשם אשר הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בשבע עבירות של איומים כלפי עובדות סוציאליות בכלא, בארבע עבירות של העלבת עובד ציבור ובהטרדה באמצעות מתקן בזק. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה,

העמיד את העונש על שנתיים מאסר בפועל (חלף 13 חודשי מאסר בפועל שגזר בית המשפט השלום).

6. **עפ"ג (מח' מרכז) 1608-01-08 עלאונה נ' מדינת ישראל**, (פורסם באתרים משפטיים), **מיום 30.4.08**, הורשע נאשם באיומים כלפי עובדים סוציאליים בכלא, ונדון ל- 8 חודשי מאסר במצטבר לעונש שאותו ריצה באותה עת.

7. **בת"פ 19150-04-15 (שלום קריית שמונה) מ"י נ' מוגרבי**, (פורסם במהגרים המשפטיים) **(9/6/16)** נדון הנאשם לעונשי צו של"צ וחתימה על התחייבות ללא הרשעה בגין איום על ראש מועצה. במקרה זה בא שירות המבחן בהמלצה שלא להרשיע הנאשם בדיון ונקבע כי הנאשמת סטודנט והרשעה עלולה לפגוע בו פגיעה קשה.

8. **בת"פ 42312-06-15 (שלום טבריה) מדינת ישראל נ' דוד לוי**, **פורסם במהגרים המשפטיים (20/1/16)** הורשע הנאשם בגין איומים שהשמיע כנגד בני משפחה ונגזר דינו לעונשי מאסר מותנה, קנס, צו מבחן וצו של"צ. במקרה זה היה הנאשם בן 18, שירות המבחן מצא מסוכנות בינונית להישנות עבירות אך המליץ שלא להרשיע הנאשם נוכח שילובו במכינה קדם צבאית אשר מאפשרת טיפול ופיקוח.

עיינתי בפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם אך לא מצאתי כי יש בה כדי ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות ובנסיבות דומות.

בת"פ 15816-06-09 (מחוזי חיפה) הושת על הנאשמים עונש מאסר בן 6 חודשים בעבודות שירות בגין עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות. עם זאת במקרה זה לא היתה מלווה העבירה בעבירות של תקיפתו של קטין או עבירות כנגד עובדי ציבור. כמו כן במקרה זה בא שירות המבחן בהמלצה עונשית להטלת צווי מבין בעניינם של הנאשמים ומערכה סולחה בין הצדדים לרבות תשלום פיצוי - נסיבות מהותיות אשר אינן מתקיימות במקרה שבפניי.

בת"פ 10818-08-09 (מחוזי חיפה) הוטל על הנאשם מאסר בן 6 חודשים שירוצה בעבודות שירות בגין עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות אך במקרה זה היה הנאשם בן 23 בעת ביצוע העבירה ושירות המבחן בא בהמלצה טיפולית להטלת צו מבחן בעניינו עקב שילובו בהליך גמילה מסמים ונסיבות חיים קשות - נסיבות מהותיות אשר אינן מתקיימות במקרה שבפניי.

(לציין כי לא אותר תיק 18131-02-11 אליו הפנה ב"כ הנאשם בטיעוניו).

ד. על פי הוראות סעיף 40 ח', לחוק העונשין התשל"ז - 1977, בקביעת מתחם הענישה ההולם שומה על

בית המשפט לבחון את יכולתו הכלכלית של הנאשם כחלק מהשיקולים לקביעת מתחם הענישה, ולמעשה, ניתן לומר כי באשר לעונש קנס, קיימת אינדיוידואליות בקביעת מתחם העונש הנובעת מכך שבקביעת מתחם זה, אין בוחנים רק את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלא גם את יכולתו הכלכלית של הנאשם.

הנאשם לא הציג כל אסמכתא בגין מצבו הכלכלי אך יוצא אני מנקודת הנחה כי מעצרו והתקופה בה שהה בפיקוח אלקטרוני ומעצר בית הרעו את מצבו הכלכלי.

ה. יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, וכן הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'1 לחוק העונשין:

ב"כ הנאשם טען כי הגם שלא הוצגה ראיה לכך, אין בהגיון הבריא בלבד כדי להסביר התנהגות הנאשם שעה שהתנהגות זו אינה אופיינית לדרכו. עם זאת לא מצאתי מקום לקבל טיעון זה שעה שגם הפסיכיאטר המחוזי וגם שירות המבחן התרשמו כי הנאשם נוקט במניפולטיביות בהתנהלותו ובטענתו כי אינו זוכר דבר מהאירוע, התנהגותו מאופיינת באימפולסיביות לרבות בעת תקופת ההסתכלות הפסיכיאטרית והאבחון בשירות המבחן ולא הוצגה ולו ראשית ראיה אשר תתמוך בגרסת הנאשם כי אינו זוכר דבר מהאירוע וכי לא שלט במעשיו האלימים.

בעניינו של התסקיר נטען על ידי ב"כ הנאשם כי במעמד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן והפנייתו לתסקיר סוכם בין הצדדים כי אי קבלת אחריות על המעשים בפני שירות המבחן לא תהווה מכשול, כי הנאשם אינו זוכר האירוע אך מודה כי ראה בסרטון שעשה זאת. עם זאת לא מצאתי זכר להסכמה זו בפרוטוקול הדיון מיום 8.3.20 וב"כ המאשימה לא אישרה הסכמה שכזו. לאחר עיון בתסקיר שירות המבחן וחווות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה במנותק מהתסקיר לא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם כי שירות המבחן ייחס משקל רב יתר על המידה לטענת הנאשם כי אינו זוכר האירוע לאור כל האמור לעיל.

ו. נוכח האמור לעיל, אני קובע בהתאם לסעיף 40 יג' לחוק העונשין, כי מתחם העונש ההולם נע ממאסר בן 7 חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות וכלה ב- 18 חודשי מאסר בפועל וכן עונשים נלווים של מאסר מותנה והתחייבות כספית, קנס ופיצוי למתלוננים.

שיקולים לסטייה לקולא ולחומרא ממתחמי העונש ההולם בשני האירועים:

סעיף 40ד לחוק העונשין מורה כי בשלב שלאחר קביעת טווח הענישה הראוי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם כאשר קיים סיכוי של ממש לשיקומו של הנאשם.

שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית או שיקומית בעניינו של הנאשם שעה ששלל מכל וכל נזקקות טיפולית, נהג

באופן מניפולטיבי בפנותו לשירות המבחן בבקשה להירתם להליך זה וזאת עקב רצונו בלבד להקלה בעונשו, לפיכך לא מצאתי כל נסיבות אישיות חריגות או אופק שיקומי של ממש כאמור בתסקיר שירות המבחן או בטיעוני ב"כ הנאשם אשר יצדיקו סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם.

נוכח העובדה כי מתחם העונש ההולם רחב דיו והיעדר עבר פלילי קודם בביצוע עבירות אימות פיסית לא מצאתי כי יש מקום לחרוג לחומרא ממתחם העונש ההולם.

קביעת העונש הראוי :

בהתאם להוראת סעיף 40'ג'(ב) לחוק העונשין מצאתי במקרה זה מקום לקביעת עונש ראוי אחד בעניינם של שני האירועים לאור סמיכות הזמנים בין האירועים והקשר שנמצא ביניהם.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדר מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לצורך גזירת דינו של הנאשם שבפני נתתי את הדעת לנסיבות הבאות:

א. פגיעת העונש בנאשם - הנאשם בפני בן 45, ללא מאסרים קודמים ומכאן כי יש בעונש מאסר מאחורי סורג ובריח משום חשש לדרדורו לעולם הפשע או לפגוע בו פגיעה קשה. עם זאת לא נטען בפני כי תקופת במעצר בת חודש הימים בה שהה הנאשם היתה טראומטית עבור הנאשם והותירה בו צלקות.

כמו כן נתתי דעתי בבחינת פגיעת ההליך הפלילי בנאשם ומשפחתו בחודש הימים בו שהה הנאשם במעצר, מעצר בפיקוח אלקטרוני בן מספר חודשים ומעצר בית בן מספר חודשים.

ב. הנאשם נטל אחריות על מעשיו כאמור בעובדות כתב האישום המתוקן וללא שנשמעו ראיות בתיק וכן הביע חרטה בפני בית המשפט.. (תוכן תסקיר שירות המבחן לא הותר לפרסום)...

ג. לחובת הנאשם הרשעה קודמת משנת 2013 בביצוע עבירת החזקת סכין שלא למטרה כשרה והגם שאין מדובר בעבירת אלימות פיסית או מילולית כנגד גוף הרי שהעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה יש בה סממנים של אלימות.

ד. ב"כ הנאשם טען בקצרה לנסיבות חיים קשות בעניינו של הנאשם אך מבלי להמעיט בעובדה כי הנאשם מכור מזה שנים רבות לטיפה המרה, אין עולה מתסקיר שירות המבחן כי נסיבותיו האישיות קשות או חריגות באופן שיצדיקו הימנעות מהטלת מאסר בפועל בעניינו.

ה. הרתעה אישית

לאור התנהגותו שלוחת הרסן של הנאשם במהלך ביצוע העבירות, לרבות התמכרותו של הנאשם לאלכוהול מזה שנים רבות ללא כל אינדיקציה להליך גמילה שעבר (ולא הונחה בפני ראייה כלשהי כי אכן נגמל באופן עצמאי וכי יש לכך תוחלת ואפקטיביות לאורך זמן), התרשמות שירות המבחן... (תוכן תסקיר שירות המבחן וחוות הדעת הפסיכיאטרית לא הותרו לפרסום)... ואף טענת הנאשם כי פעל ללא כל התראה מוקדמת באלימות זו, מצאתי כי על העונש להרתיע הנאשם מלשוב על מעשיו.

ו. הרתעת הרבים :

על העונש במקרה זה לבטא סלידתו של בית המשפט מנקיטת אלימות פיסית כנגד עובדי ציבור, בוודאי עובדי ציבור שתפקידם לשמור על בריאות הציבור וניצול העדר שוויון כוחות מובנה בין בגירים לקטינים תוך פגיעה בקטינים חסרי ישע.

זאת ועוד, כל חטאו של הקטין בן ה- 16 היה ניסיונו להניא הנאשם מהמשך האלימות בה נקט כנגד הסובבים אותו לרבות אשת סגל רפואי. בחברה המבקשת לעודד מעורבות חברתית וגילוי עזרה הדדית והגנה הדדית על שלום הזולת באשר הוא, יש מקום להרתיע את אלו הנוקטים באלימות דווקא כנגד המגנים על הזולת שאחרת, כל אדם לעצמו והערבות החברתית בהגנה על הזולת תתפוגג. אין ספק כי הרתעת הציבור הרחב מלסייע לזולת באמצעים כה אלימים יש בה כדי לאפשר אלימות ברוטלית וחסרת מעצורים כלפי הזולת.

כמו כן מצאתי כי על העונש להרתיע עבריינים פוטנציאליים המקבלים טיפול רפואי במוסדות רפואיים ועלולים לנהוג באופן אלים כנגד צוותים רפואיים כפי שארע גם במקרה זה כנגד אשת הסגל הרפואי סיגלית ומאבטחי בית החולים וניכר כי עונש קונקרטי ומוחשי במקרה זה עשוי להרתיע ולמנוע תופעת האלימות ההולכת וגוברת במהלך השנים האחרונות וההופכת מוסדות רפואיים שתכליתם שמירה והגנה על בריאות הציבור לזירות אלימות, לעיתים חסרת רסן ואף חמורה.

ב"כ הנאשם הפנה להמלצות וועדת דורנר. המלצות הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים אשר פרסמה המלצותיה באוגוסט 2015 עמדה על הנזק החברתי והשיקומי המוכח שבכליאת עבריינים, למעט המקרים בהם נדרשת הרחקת עבריינים לצורך הגנה על החברה מפני ביצוע עבירות נוספות. עם זאת ולאור כל האמור לעיל מצאתי כי הנאשם נמנה על אלו אשר יש צורך בהגנה מפניהם מפני ביצוע עבירות אלימות נוספות.

עתירת המאשימה להטלת פיצוי למתלוננים :

בקביעת רכיב הפיצוי נתתי דעתי לנזק הממשי שנגרם למתלוננים כפי שמקבל ביטוי בכתב האישום המתוקן לרבות הנזק הרפואי הקשה שנגרם לקטין בן ה- 16 והנזק המתון יותר שנגרם לאשת הסגל הרפואי סיגלית לרבות האימה שאחזה בהם לנוכח מעשיו האלימים של הנאשם כלפיהם.

נפסק לעניין הטלת פיצויים וגובהם כי אין גובה הפיצוי נגזר או מושפע ממצבו הכלכלי של הנאשם ור' קביעת בית המשפט העליון בע"פ 5761/05 - **וחידי מג'דלאוי נ' מדינת ישראל ואח'**, פורסם במאגרים המשפטיים : (24/07/2006)

"(2) לגוף הדברים, אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב, כשם שבמשפט אזרחי אין בודקין בקביעת חיוב את יכולתו של החייב, ובהליך אזרחי דבר אחרון זה הוא עניין להוצאה לפועל לענות בו; ולכן הנושא שהעלה בא כוחו המלומד של המערער כעיקר טיעונו, קרי, אי יכולתו הכלכלית של שולחו, אינו יכול לשמש אמת מידה"

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים והנאשם, שקלתי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ושאינן קשורות בביצוע העבירה מצאתי כי יש למקם העונש הראוי בעניינו של הנאשם במדרג הבינוני של מתחם העונש ההולם. מחד גיסא מצאתי כי יש ליתן משקל של ממש לשיקול הגמול נוכח חומרתן של העבירות והנסיבות המחמירות בהן בוצעו עבירות האלימות, הנזקים בפועל ובכוח שנגרמו למתלוננים, הפגיעה החמורה בערכים המוגנים ושיקול הרתעת היחיד והרבים. כל אלו מובילים למסקנה כי יש מקום לגזור על הנאשם עונש מאסר מאחורי סורג ובריח וכי אין זה המקום להסתפק בענישה צופה פני עתיד או בענישה על דרך של מאסר בעבודות שירות. עם זאת מצאתי למקם משך המאסר בפועל בחלקו הנמוך עד הבינוני של מתחם העונש ההולם נוכח עבר לא מכביד לחובת הנאשם והודאתו בהזדמנות ראשונה.

לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים.

מתקופת המאסר תנוכה תקופת מעצרו מיום 12.10.19 עד 13.11.19.

הנאשם יתייצב למאסרו בבית מעצר צלמון ביום 17.1.21 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

לצורך הבטחת התייצבותו למאסר אני מורה על הוצאת צו איסור יציאה של הנאשם מהארץ אשר יעמוד בתוקפו עד התייצבות הנאשם לריצוי מאסרו. כמו כן אני מורה כי הנאשם ישהה בתנאים בהם שוחרר במסגרת תיק המ"ת עד התייצבותו למאסר וכי הערבויות שניתנו בתיק המ"ת ישמשו להבטחת תנאי השחרור בערובה והתייצבות הנאשם במועד לריצוי מאסרו.

שירות בתי הסוהר יודיע לבית המשפט עם התייצבותו של הנאשם לריצוי העונש, שאז יבוטלו התנאים המגבילים.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון לרבות איומים ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ד. אני מורה על מתן התחייבות מטעם הנאשם להימנע מלעבור עבירה לפי הסעיפים בהם הורשע משך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 3,000 ש"ח; אם לא ייתן הנאשם ההתחייבות היום, יאסר למשך 30 ימים וזאת במצטבר לכל עונש מאסר אחר שהוטל על הנאשם בתיק זה.

ה. הנאשם ישלם פיצוי לקטין נ.ד, עד תביעה מס' 1 ע"ס 5,000 ₪ וזאת עד יום 1.9.21.

כמו כן אני מורה כי הנאשם ישלם פיצוי למתלוננת סיגלית ראומי ת.ז 0000000 ע"ס 2,000 ₪ וזאת עד יום 1.9.21.

הפיצוי יופקד במזומן בקופת בית המשפט במועד לעיל שאם לא כן יישא סכום זה הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום גזר הדין.

המאשימה תעביר פרטי עת.1 הקטין נ.ד ופרטי חשבון בנק לצורך תשלום הפיצוי למזכירות בית המשפט וזאת עד יום 7.12.20.

אני אוסר על פרסום כל פרט בגזר הדין המתייחס לתוכן חוות הדעת הפסיכיאטרית ותסקירי שירות המבחן למעט ההמלצות המובאות במסגרתם.

בית המשפט ממליץ כי הנאשם ישולב במסגרת הליך טיפולי בעת מאסרו בשב"ס ככל הניתן ולאור אינדיקציה להתמכרות לאלכוהול.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתן והודע היום י"ד כסלו תשפ"א, 30/11/2020 במעמד הנוכחים.

ניר מישורי לב טוב, שופט - ס. הנשיא

החלטה

הנאשם נתן התחייבות בפני בית המשפט כאמור בתקנות העונשין (התחייבות להימנע מעבירה, התש"ף - 2019)

פרק הענישה בגזר הדין הוקרא לנאשם ואף תורגם לנאשם באמצעות עו"ד פאהום לשפה הערבית.

ניתנה והודעה היום י"ד כסלו תשפ"א, 30/11/2020 במעמד הנוכחים.

ניר מישורי לב טוב, שופט - ס. הנשיא

הוקלדעלידידוריתמלול